

LEPO JE PREPROSTO

BRAMS, Beograjska revija amaterskih malih scen je lani podelila Petru Militarovu prvo nagrado za režijo igre »EVGEN« v izvedbi pirniškega »Odra mladih«. Prav tako mlademu igralcu te skupine Janezu Škofu, soimenjaku znanega slovenskega igralca. Popolno potrditve pravilnosti te odločitve pa je predstava Dhorstovega »EVGENA« doživela decembra lani na Poljskem v okviru VI. festivala malih gledališč, ki se ga udeležujejo igralske skupine iz vse Evrope. Tam je pirniška skupina pobrala skoraj vse mogoče lovorike: za režijo, za igro celotnega ansambla in grand prix mlademu Janezu Škofu.

• »Vidite, iščemo novosti znotraj gledališkega izraza, predvsem s kolektivnim delom. Moje vodilo dela z mladimi je usmeriti njihove različne interese v sproščeno in tvorno igro. V skrajni meji je to pravzaprav vzgoja človeka, ki bo tudi v svojem vsakdanjem življenju sposoben v naši samoupravni družbi lepo oblikovati in tekoče izraziti svoje misli. V naših predstavah ne težimo k temu, da bi se čimbolj približali profesionalnemu izrazu, ne želimo na primer mesece dolgo mukoma pripravljati komedije, ki bo sicer sprostil krohotanje, vendar pa taiste šale Toč v svojem »Moped šovu« lahko pove v eni sami minuti. Te nagrade so priznanje resnično skupnemu, kolektivnemu delu.«

• Peter Militarov je Medvodčan. Nekoč je delal z mladimi v Medvodah. Osebna nasprotja v tamkajšnjem gledališkem okolju so ga pognala na pirniški breg Save. Tam je začel znova:

• »Morda mi je bilo takrat najtežje. Po vseh tistih letih poštenega garanja, dela — osebna katastrofa... Če sem občutljiv? Da! Občutljiv sem za krivice, sprenevedanje, za življenjsko laž, do vsega, kar je delano za enkratno uporabo... Drugače pa sem vesele narave.«

Kadar se tovariš Militarov v svojem gledališkem elementu dvigne, sune nekoliko naprej desno nogo, z dlanjo leve potisne suknjič za hrbet in roko pomembno prisloni ob bok. Takrat so njegove besede odrezave, natančne, ostre. Zdajle, ob mizi, je trdota njegovega obraza zadržana, omehčana. Prijazno, rahlo nakazani nekoliko temno potegnjeni očesni mešički in v kotičkih ustnic droban nasmeh. Tenak, vranje črn kodrček se mu nemirno obeša na čelo. Celoten izraz odseva človečnost:

• »Lepota je običajno preprosta resnica. Pridi z lepim in preprostim, pa te bo vsakdo razumel; seveda ni nujno, da sprejema... Ne priznavam skomercializiranega okusa publike, le kulturo. Kultura se začne z rojstvom in konča s smrtjo. Vmes je taka, kakršno si ustvarimo v družini, okolju, kjer živimo in delamo, vse do kulture naroda.«

• Z igranjem je začel kot pionirček leta 1945. Po letu 1960 deluje kot režiser. Seveda amatersko. Po poklicu je strojni tehnik, trenutno deluje v propagandi. V sodobnem gledališču išče aktualnost in če...

• »če bi bil zdajle na Akademiji že organiziran študij ob delu, si ne bi mnogo pomisljal...«

• Kot igralec je nastopal tudi v Sentjacobskem gledališču. Nekoč je v Veroniki Deseniški igral Friderika. Sredi III. dejanja je Jelisa na neki točki odra nenadoma obstala ter se vse do padca zastora enostavno ni gnila. Na odru je nastala čudna zmešnjava, drugi igralci so se skoraj spotikali ob negibno Jeliso, onemogočeno je bilo vsako normalno gibanje. Takoj, ko je padel zastor, se je Jelisa previdno nagnila prav do tal in izpod dolge obleke sramežljivo potegnila na svetlo svoje hlačke, popustila je preklicana elastika... Odmor se je seveda zaradi splošnega smeha precej potegnil...

• »Naš pirniški teater se ne zapira vase. Sem hodijo igrati ljudje iz Medvod, Škofje Loke, Vrhnike, Ljubljane... Veliko razumevanja imamo pri krajevni skupnosti in SZDL, največ seveda pa pri občinstvu, ki nam vedno napolnjuje dvorano...«

Osebna želja tovariša Petra je, da bi ljudje končno le uspeli ubežati svojemu tehnokratiziranemu življenju, televizijskemu sprejemniku, zbežati, pobegniti v naravo:

• »Naša družba ne samo, da kaj takega omogoča, celo ponuja!«

• Tokrat sva se pogovarjala v dvorani tovarne »LEK«. S skupino mladih literatov je popestril proslavo slovenskega kulturnega praznika. Praktičen dokaz, da tisto, kar govori, tudi dela. Tam je tudi prejel eno izmed treh priznanj Zveze kulturnih organizacij za dolgoletno delo v občini Šiška na področju kulture.

Bogomir Šefić
Foto: Jaka Bregar

KONCERT NA BRODU

(mb) Slovenski kulturni praznik so v krajevni skupnosti Vižmarje-Brod proslavili s koncertom, ki so ga pripravili člani domačega KUD in osnovne organizacije ZSMS. V prepolnem prizidku osnovne šole Ivan Novak-Očka se je obiskovalcem predstavil ženski pevski zbor, recitatorji ter Ladko Korošec. Takšnih prireditev si krajanji še želijo. (Foto: Sandi Jesenovec)

*Is dnevnika
malega
Piškar-jav*

Četetek

Pri nas doma smo se sklenili iti pomladansko čiščenje v smislu lepšega odnosa do okolja. Ker se meni tozadevne akcije dokaj fučkajo, mi je ata obljubil, da bo ves denar, ki ga bom dobil za na odpadu prodano kramo, ostal v mojem žepu. In če sem se samo spomnil na atetovo omaro, kjer hrani delegatska gradiva, se mi je zazdelo, da sem že bogataš...

Spravili smo se torej na pranje, biksanje, pometanje, brisanje, stran metanje, preklínjanje in podobne sladkosti. Najbolj fino je bilo, ko se je ata spravljal nad svojo omaro. Takoj sem opazil, da je cel kup materialov nekam lepo zložen in prenekateri celo še v originalni kuverti. Krasno. Tam na občini se matrajo, pišejo, sestavljajo, daljšajo, dodajajo, tiskajo, spenjajo, lepijo znamke — ata pa vse skupaj pok na kup in basta.

»Saj nisem nor, da bi prebiral vse tiste kilograme, ki mi jih pošiljajo,« je rekel ata, ampak vseeno mislim, da mu je bilo kar malo nerodno, saj je navsezadnje naš delegat. Ampak čisto kriv pa tudi ni, kajti če bi bil jaz delegat, bi verjetno isto počel. Občinci namreč mislijo, da so za informiranje delegatov že čisto vse storili, če jim potisnejo v kuverte kilogram ali dva papirja.

Mama je vprašala, kaj bomo s tolikim papirjem in v istem hipu predlagala, da bi ga kar obdržali in bi ga koristno uporabili doma, toda se je ustrezni eksperiment čisto izjalovil. Oken se s tozadevnim papirjem ne da čistiti, ker je pretrd, in kot tak tudi za one stvari ni primeren ter je, opozarjam, za te reči celo nevaren, ker ima zaponke.

Atu sem rekel, naj se na naslednji seji oglasi in pove, naj tiskajo manj materiala, če pa ga že tiskajo, naj ga na mehkejšem papirju, toda sem dobil focol za uho. Jaz že vem, zakaj. Vem, da je ata na sejah vedno tiho in da bi mu bilo nerodno, če bi prvič muksnil ravno v zvezi s kvaliteto papirja. Ampak eden bo nekoč moral nekaj resnega muksniti v zvezi s tem!

Petek

No, gotovo vas silno zanima, kaj se je zgodilo z mojo denarnico, ko sem vso nabrano kramo zapeljal na odpad... Ena figa! Tako malo so mi plačali, da bi najraje vse skupaj pograbil in odpeljal v potok (kar pa spet ni lepo). Ko bom jaz delegat, bom že povedal ta svoje tistim, ki imajo vse to na vesti...

Srečko